

lolita bosch (Barcelona, 1970) ha viscut a Albons (Baix Empordà), els Estats Units, l'Índia i a la ciutat de Mèxic. És llicenciada en filosofia i lletres per la Universitat de Barcelona i té un postgrau en lletres per la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic. El 2004 va guanyar l'Òmnium Cultural d'Experimentació Literària i el 2006 va ser escollida Nou Talent FNAC. Els darrers anys ha publicat *Això que veus és un rostre* (CGC Edicions, 2005), *Elisa Kiseljak* (La Campana, 2005), *Qui vam ser* (Empúries, 2006), *Insòlit somni, insòlita veritat* (Empúries, 2006) i *La família del meu pare* (Empúries, 2008). Ha publicat literatura juvenil i infantil. L'any 2007 va guanyar el premi Crítica Serra d'Or de literatura juvenil. És autora de l'antologia *Hecho en México*.

Albons a 7.000 km

A Albons no crema, pessiga; m'hi han fet pensar aquest estiu a 7.000 km d'aquí. He passat uns dies a casa d'uns amics a Mèxic i una nit estava fent el sopar i em vaig cremar.

–Pessiga! –va cridar la meva fillola, que era amb mi a la cuina.

Es diu Núria, i quan vaig marxar de Mèxic per tornar cap aquí em va dir: «¿Ya te vas? Apenas estoy comenzando a quererte». És d'Albons, però parla en mexicà. O gairebé, perquè tot i que ha nascut i crescut a la ciutat de Mèxic, algunes paraules les diu com si no hi hagués estat mai.

–Autx! Crema! –vaig exclamar jo.

–Pessiga! –va cridar ella. I va començar a riure-. Papá, Lolita se *pesigó* –va dir fent cap a la sala.

–Es diu se *pellizcó* –la va corregir la seva germana Clara, que mirava uns dibuixos a la tele.

–Es diu se *quemó* –ric jo.

I, encara que sembli estrany, ens vam aconseguir entendre: tenim un poble en comú. Tot i que gairebé sempre ens quedi lluny quan ens trobem, tres o quatre cops l'any: cada vegada que jo vaig

a Mèxic i sempre que elles vénen cap aquí. La Clara, la Núria i també els seus pares: l'Aurora, que és de Girona, i en Pere, que és d'Albons.

Això ens fa tenir un passat en comú. Un poble bombolla que cada cop que vaig a Mèxic és una mica com si me l'endugués i ens hi poguéssim tornar a ficar.

Albons creuant l'espai dins d'una càpsula d'un avió de Lufthansa, fent el mateix recorregut que va fer l'exili i mantenint aquell pols antic que també mantenen alguns exiliats.

–Voleu res, de Catalunya? –els pregunto quan marxo de Mèxic. I a vegades em diuen coses com ara: «Sí, quan tornis porta sabó d'afaitar».

I a mi em sap greu dir als exiliats que el sabó d'afaitar pràcticament ja no s'usa, i quan torno a anar

cap a Mèxic faig veure que me n'he oblidat.

Amb els meus amics d'Albons em passa igual.

–Vinc a Mèxic. Us cal res? –els pregunto abans de marxar cap allà, per telèfon.

–Porta laminadures de la Torras, fuet de Viladamat, botifarra dolça d'Albons, xocolata desfeta Comas.

I aleshores m'oblido d'algunes coses, en recordo unes altres, vaig a Mèxic i encara que sigui un sol dia, si no tinc més temps, creuo la ciutat i m'endinso en una bombolla que he portat penjant d'un avió i hi entro per tornar a Albons.

Com si no n'haguéssim sortit mai.

I allà, com aquí, res no crema. Pessiga.